

právem jednání nejen nedovolené, nezákonné, nýbrž i podloudné, tudíž jednání nereelní a vybočující z mezí řádného a solidního obchodování, které tudíž, zjistiť i jeho způsobilost, stupňovati cenu předmětu potřeby, správně a bez ohledu na ustanovení § 24 vládního nařízení čís. 519/19 podřadil skutkové podstatě pletich.

### Čís. 1071.

**Ke skutkové podstatě rozšiřování z a k á z a n é h o tiskopisu (prvý případ Šu 24 tisk. zák.) stačí, stihá-li pachatele zavinění z nedbalosti. Lhostejno, zda zákaz rozšiřování spadá do doby, kdy byl pachatel redaktorem.**

(Rozh. ze dne 13. ledna 1923 Kr. I. 1408/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 23. září 1921, pokud jím byl obžalovaný Bohumil Š. dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin Šu 24 tisk. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přečinem Šu 24 zákona o tisku, jehož se dopustil tím, že v čís. 48 periodického, na Kladně vydávaného tiskopisu »Svoboda« ze dne 26. dubna 1921 stať »Dne 11. dubna 1920 . . . . . až . . . . . č. p. 71 u Votic« z článku »Zasláno« v č. 7 časopisu »Sociální demokrat« ze dne 15. dubna 1920 otištěnou, uveřejnil, tedy rozšiřoval přes to, že tato stať byla nálezem zemského trestního soudu v Praze ze dne 15. dubna 1920 zakázána a zákaz ten byl v č. 92 Úředního listu republiky československé ze dne 22. dubna 1920 řádně vyhlášen.

### D ů v o d y:

Napadený rozsudek zjišťuje, že v obžalovacím spise ze dne 30. března 1921, jež obžalovaný v čís. 48 periodického jím redigovaného časopisu »Svoboda« pod nadpisem: »V demokratické republice se nesmí nic myslet« otiskl, obsažena jest stať, »Dne 11. dubna . . . . . až . . . . . čp. 71 u Votic« z článku »Zasláno«, která byla v čís. 7 periodického tiskopisu »Sociální Demokrat« ze dne 15. dubna 1920 na základě § 222 tr. zák. státním zastupitelstvím v Praze zabavena, zabavení to nálezem zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. dubna 1920, potvrzeno a zákaz dalšího rozšiřování v čís. 92 »Úředního listu republiky československé« ze dne 22. dubna 1920 řádně vyhlášen. Přes toto zjištění nalézací soud obžalovaného redaktora Bohumila Š-a dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin Šu 24 zákona o tisku sprostil a z důvodu, že obžalovaný, který doznať, že článek »V demokratické republice se nesmí myslet« četl a že jej do tisku dal, hájil se tím, že prý nevěděl, že ona stať byla zabavena, a poněvaž za řízení trestního nevyšly na jevo okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že obžalovaný měl o tom vědomost, že ona stať byla zabavena. Právem brojí zmateční stížnost státního zastupitelství proti tomuto sprostňujícímu výroku důvodem zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. jako právně mylnému. Nalézací soud přehlédl, že na obžalovaného vznesena

byla obžaloba pro první případ § 24 tisk. zák., totiž pro rozšiřování zakázaného tiskopisu. Ohledně tohoto případu nevyžaduje se znak »vědomosti«, který jest, jak tomu nasvědčuje doslov zákona, náležitostí skutkové podstaty druhého případu, týkajícího se rozšiřování zabaveného tiskopisu. Úmyslné nebo vědomé rozšiřování není proto podmínkou prvního případu § 24 tisk. zák., naopak stačí dle všeobecných zásad právních, stíhá-li pachatele zavinění z nedbalosti. Je pak nepochybné, že u osob, s jejich povoláním souvisí účast při rozšiřování tiskopisů, jak je tomu při odpovědných redaktořích, vyplývá již z povolání jejich povinnost, by si zjednaly a měly na zřeteli ony prameny, z kterých by čerpaly bezpečnou vědomost o zákazech, vydaných v příčině dalšího rozšiřování tiskopisů. Osobám, k jejich povinnosti náleží, by si opatřily vědomost o zákazech, nepřichází nezaviněná nevědomost o zákazu k dobru, jestliže se o takovéto zákazy nestaraly a následkem této nedbalosti o jejich existenci nevěděly. V tomto případě jest tím méně důvodů pro omluvu obžalovaného, ježto zabavený článek byl v obžalovacím spisu neprávem uveřejněn, označen jak podle jména časopisu, tak i podle jeho čísla i data, a obžalovanému bylo ze znění obžalovacího spisu zřejmo, že právě článek, takto označený, jest důvodem ke stíhání Ladislava L-a pro přečin podle §u 305 tr. zák. a že tedy i jeho uveřejnění již patrně bylo nalezeno závadným. Okolnost, že obžalovaný v r. 1920, kdy byl onen článek zabaven, nebyl redaktorem a nemusil proto o zabavení vědět, nebyla obžalovaným před nalézacím soudem vůbec přednesena, nýbrž teprve obhájcem při veřejném roku tvrzena, a neměl proto nalézací soud příčiny, by se jí při rozebírání otázky viny zabýval. Mimo to však byla by tato okolnost pro posouzení viny obžalovaného naprosto nerozhodnou, neboť obžalovaný musí dbáti ustanovení tiskového zákona v době, kdy je redaktorem, a přihlížeti k zákazům uveřejňování zabavených článků tenkrát, když jde o jejich uveřejnění. Není nikterak zapotřebí, by zákaz rozšiřování zabaveného článku spadl do doby, po kterou jest obžalovaný redaktorem časopisu »Svoboda«. Na jiné okolnosti, které by zavinění obžalovaného vylučovaly, se obžalovaný neodvolával, i musí proto zastupovati onu, povinnosti jeho se příčí nedbalost. Nalézací soud posoudil proto věc právnicky nesprávně i bylo odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti.

#### Čís. 1072.

**Shromažďovací zákon ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák.**

Není schůzkou, obmezenou na zvané hosty, byli-li k ní zváni příslušníci bývalého c. a k. pluku jednak lístky, jednak oznámením v novinách.

**Zákon ze dne 10. dubna 1920, čís. 243 sb. z. a n. o zrušení šlechtictví, řádů a titulů.**

Zrušeného řádu užívá veřejně i ten, kdo úmyslně se jím vyzdobiv, přijímá u sebe zvané hosty nebo nahodilé návštěvníky.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1923, Kr I 1924/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku